

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra DAPHNE (1879)

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 62. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237637924400/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

at gifte sig med, saa til at forelske sig i; de forstod at lave Romaner. Ganske vist var det ikke de Romaner, hans Hu nærmest vilde have staaet til, men Hverdagshistorier var det dog heller ikke, dem var han allermost bange for i Kjærlighed. Han havde ikke prøvet den ret endnu, og han var hverken gift eller forlovet, men det var hans Formaal og faste Forsæt at gjøre sig Livet underdanigt i den Sag og kun overgive sig for en sand og ægte romantisk Kjærlighed.

Det var en Tanke, som fulgte den unge Romantiker overalt, haade naar han sad paa sit Kontor, thi han var en ung ministeriel Embedsmand, og naar han ellers flakkede om i Livet, og det gjorde han gjerne; og de Tanker vare, som man ser, ogsaa med paa Udstillingen. Han var paa den kolde Foraarsdag gaaet derop fra sit Kontor, for en Stund paa Kunstens Faustkappe at lade sig bære langt bort fra det bureaukratiske Laboratorium, bort over alle Bjerge til skønne Søer med lykkelige Bredder, for nu at nyde et Glimt af Siciliens glansfulde Himmel hvælvet over et solskinnende Landskab, nu at aande Friskheden fra en aakandedækket sjællandsk Sø med skyggende Træer, saa at se en skøn kvindelig Skikkelse i knistrende Marmors Fjernhed og dog nærværende, saa at være Vidne til et lunefuldt Billede af det glade Menneskeliv.

Alt dette, fandt han, var langt bedre end at gaa derude i det urolige Foraarsvejr med dets skuffende Solskin og temmelig nærgaaende Blæst, skjønt Luften deroppe rigtignok var noget tung og indelukket.

Og saaledes gik Stephan Holm, det var Romantikerens Navn, videre paa sin omflakkende Vandring. Af og til delte han sin Opmærksomhed imellem Malerierne og Publikum. Det Sidste var der nu ikke Meget at se ved. For det Første var der ikke Mange; Udstillingen havde været aaben i et Par Uger, og den første Trængsel havde tabt sig; og saa var det nu i de fleste Folks Spisetid. De, der vare, vare heller ikke meget interessante; hvad han hørte fra de forskjellige Grupper, var omtrent det Samme; ikke saaledes at forstaa, at Alle syntes godt eller daarlig om det Samme; langt fra, Meningerne vare endog urimelig delte; men det Ensformige laa i den Temperaturgrad, som var overalt, i Bifaldet som i Dadelen, men navnlig i Bifaldet. Det var altid det Samme, Graat

i Graat, den samme Uvillie imod at boundre. Det var ikke Noget for Romantikeren.

Og Andet var der ikke at se for ham paa disse Mennesker, som rolig drev fra Billede til Billede med deres Katalog klemt i Haanden; der var ikke mindste Brudstykke af nogen Roman at finde. Der saae han nu en lille Gruppe, en yngre Herre med to Damer. Han kjendte dem af Udseende og vidste, at Herren var forlovet med den ene; den anden var aabenbart hendes Veninde. Nu var Ordningen imidlertid den, at den Forlovede sjokkede bagefter, medens Herren, meget talende og æsthetiserende, for Veninden udfoldede sit Indhold af Aand og Viden. Gjorde den Forlovede et Spørgsmaal, fik hun et kort og lidet sigende Svar. Veninden tog imod den Opmærksomhed, der vistis hende, med synlig Fornøjelse, ikke fordi de kunstneriske Betragtninger eller deres Gjenstande interesserede hende, ikke heller fordi den Talendes Person i og for sig gjorde det, hvad han vel smigrede sig med. Nej, det, der for hende forgyldte hans Ord, var kun at søge deri, at hun nød en lille Triumf over sin Veninde ved at tage hendes Forlovede fra hende. Det saae man paa de Øjekast, hvormed hun stadig agtede paa Udtrykket i hendes Ansigt.

Der var nu ikke Meget at opdage. Den forlovede Dame bar sin Skæbne med al mulig Ro, maaske trøstende sig med, at naar Alt kom til Alt, var hun dog den Forlovede, og at der ikke var nogen alvorlig Fare for, at hendes Kjæreste skulde ville bryde Vanens og Kjærlighedens Lænke. Og saa gik hun fattet bag efter med det lidt trætte og lidt forjaskede Udtryk i Ansigtet, som forlovede Piger, der have gaaet længe som forlovede, ikke saa sjældent faa.

Det havde interesseret Stephan at følge med og paa et lille Stykke iagttage denne Gruppe. Saaledes gaar det med saadanne Mennesker! tænkte han, *habeant*, de have fortjent det.

Og i aandelig Forstand rystede han Støvet af sine Fødder efter at have fulgt dem og gik videre. Se, der var noget Andet, noget ganske Andet:

Han stod paa een Gang ved et Portræt, der lige var blevet hængt op, og som han ikke før havde set. Det var et smukt og godt malet Billede af en smuk ung Pige. Hun var